

Arrest

nr. 186 722 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 18 januari 2011 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 10 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 25 september 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 29 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.09.2014 werd ingediend door:

[B.S.] [...]

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2008 in België te zijn en zijn leven hier te hebben opgebouwd en structuur te hebben gegeven. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem legaal in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene stelt geïntegreerd te zijn en één van de landstalen te spreken. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Het gegeven dat betrokkene wil werken is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Tenslotte haalt betrokkene aan in het bezit te zijn van een attest van immatriculatie. Echter zijn aanvraag 9ter werd op 30.01.2014 negatief besloten en hem betekend op 06.02.2014. Aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land hiertoe gemachtigd.“

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 29 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

[...]/Naam, voornaam: [B.S.]

[...]

[...]/nationaliteit: Bosnië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Kan niet bewijzen dat de termijn van 90 op 180 dagen wordt gerespecteerd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.01.2014, hem betekend op 06.02.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker eveneens op 29 september 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

[...]/Naam, voornaam : [B.S.]

[...]

[...]/ nationaliteit : Bosnie

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

[...]

o 2 "Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 30.01.2014, hem betekend op 06.02.2014

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.09.2014"

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In casu dient te worden opgemerkt dat aan verzoeker op 29 september 2014 een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar werd betekend. Artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt op de dag waarop dit verbod aan de betrokken vreemdeling wordt betekend. Dit impliceert dat het inreisverbod waartoe op 25 september 2014 werd beslist ophield te bestaan op 29 september 2016. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker actueel nog een belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van 25 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod. Ter terechtzitting weerlegt verzoekers raadsman deze vaststelling niet en wordt niet aangetoond dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de derde bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien het voorgaande dient niet meer te worden ingegaan op de door verweerder opgeworpen exceptie inzake de derde bestreden beslissing.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3.3. Verweerder betwist tenslotte de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om deze derde exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van het motiveringsbeginsel. Hij stelt tevens dat een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“(1) Dat de bestreden beslissing zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten melden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd genomen.

Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat hier niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan bij het benaderen van het dossier.

Dat de betwiste handeling van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt als volgt gemotiveerd betreffende artikel 8 van het EVRM:

“Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem legaal in

België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”.

Terwijl de dochters ([R.S.] en [B.I.]) en de kleine kinderen van verzoeker, enige overblijvende familieleden van verzoeker, verblijven allemaal legaal in België. Dat tegenpartij ervan op de hoogte was aangezien ze machtiging tot verblijf aan bovenvermelde dochters heeft uitgereikt. Dat tegenpartij een pleegt beoordelingsfout wanneer ze oordeelt dat artikel 8 niet van toepassing is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(2) Dat de betwiste handeling van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt als volgt gemotiveerd betreffende artikel 9ter:

Tenslotte haalt betrokkene aan in het bezit te zijn van een attest van immatriculatie. Echter zijn aanvraag 9ter werd op 30 01 2014 negatief besloten en hem betekend op 06.02.2014. Aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Dat er een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen deze beslissing van de dienst vreemdelingenzaken bij de raad voor vreemdelingen werd ingediend op 05.03.2014 en is aanhangig voor u gerecht. Door te oordelen dat door het feit dat zijn aanvraag werd negatief besloten zonder rekening te houden van het beroep ingestelde op 05.03.2014 pleegt tegenpartij een [...] beoordelingsfout en schendt artikel 13 EVRM. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Hoewel het indienen van een beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen deze beslissing van de dienst vreemdelingenzaken 3, vreemdelingenwet de uitvoering van politionele bevoegdheden op basis van art. 7 vreemdelingenwet niet kan inperken, belet dit niet dat een administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist, zonder dat het echter verplicht is om zelf de beweringen van de eisende partij te bewijzen.

Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van art. 7 vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 8 en 13 EVRM, die een directe werking hebben.

De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van art. 7 vreemdelingenwet, te weigeren.

Dat het afgegeven van een BGV zonder rekening houden van het beroep ingestelde op 05.03.2014 schendt tegenpartij artikel 13 EVRM.”

4.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die

toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt door verweerder toegelicht dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoeker langer dan negentig dagen op honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Verweerder heeft ook gesteld dat niet wordt voorzien in een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten aangezien verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker voorhoudt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst voert verzoeker aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij niet dienstig kon verwijzen naar de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en dat verweerder eraan is voorbijgegaan dat zijn dochters en kleinkinderen legaal in het Rijk verblijven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker uit het oog verliest dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat hij niet *“aantoont”* dat er nog andere familieleden van hem in legaal het Rijk verblijven en heeft aangegeven dat dus niet blijkt dat hij een gezins-of familieleven heeft dat op zich een belemmering zou vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Daarnaast dient te Raad op te merken dat verzoeker in gebreke blijft zijn bewering als zouden verschillende van zijn familieleden legaal in het Rijk verblijven te bewijzen en dat ook uit de door verweerder aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat deze bewering enige grond heeft. Er ligt geen enkel stuk voor dat toelaat enige verwantschapsband tussen verzoeker en een legaal in België verblijvend persoon vast te stellen. Ten overvloede moet ook worden gesteld dat verzoeker in ieder geval niet aantoont dat, zo hij al familieleden die legaal in België verblijven zou hebben, zijn relatie met de personen naar wie hij verwijst dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

In tweede instantie stelt verzoeker dat verweerder onterecht het gegeven dat hij beschikt over een attest van immatriculatie niet als een buitengewone omstandigheid heeft aanvaard. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen aan verzoeker een attest van immatriculatie werd afgegeven omdat zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk was verklaard, doch dat verweerder op 30 januari 2014 besliste om deze aanvraag als ongegrond af te wijzen en opdracht gaf om het attest van immatriculatie in te houden. Verzoeker was op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, op 25 september 2014, derhalve niet meer in het bezit van een rechtsgeldig attest van immatriculatie. Het gegeven dat verzoeker een beroep instelde tegen de beslissing van 30 januari 2014 waarbij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard wijzigt hieraan niets en dit beroep heeft ook geen schorsende werking.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

4.2.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Er dient tevens te worden benadrukt dat het gegeven dat verweerder de eerste en de tweede bestreden beslissing nam verzoeker geenszins heeft beroofd van een effectief rechtsmiddel tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd werd afgewezen. Het beroep gericht tegen de beslissing van 30 januari 2014 waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard werd immers op de zitting van 24 april 2017 door de Raad behandeld.

Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt niet.

4.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat de bepalingen van de artikelen 8 of 13 van het EVRM verweerder zouden verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en deze wetsbepaling verweerder verplicht om, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden spelen, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”* – wat niet betwist is – kan evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het enig middels is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK